

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΘΕΟΣ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΙ' Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Βουλγαρική παράδοση)

Μιά φορά κ' ΄ταν καιρό ο ΄Ηλιος ήθελε να παντρευτεί. Η ήξε λοιπόν και παρουσιάστηκε στο Θεό και τον παρακάλεσε να του δώσει την άδεια.

— Θεέ παντοδύναμε, του είπε, θέλω να παντρευτώ πηλά. Δώσε μου την άδεια να το κάνω!

— Καλά, του είπε ο Θεός. Αχρήσ με να σκεφθώ και διά σου άνακτονώσου την άδεια σου.

— Ο ΄Ηλιος έβγαλε και ο Θεός φώναξε το Σατανά.

— Ο ΄Ηλιος ήθελε να παντρευτεί, είπε ο Θεός στο Σατανά, όταν αυτός παρουσιάστηκε μπροστά του. Τι λές εσύ; Πρέπει να του δώσω την άδεια; Ναι ή όχι;

— Ο Διάβολος σούλογιότερζε λόγο και είπε:

— Σὺ είσαι ο Θεός, είσαι άσος και παντοδύναμος. Εσύ ξέρεις μόνος σου τι πρέπει να κάνει.

— Ο Θεός κατάλαβε άτ' αυτών την απάντηση ότι ο Σατανάς δεν ήθελε να μιλήσει. ΄Ηξερε τί ποιηρός και τί κακός ήταν και δεν έπείνε.

— Καλά, είπε. Θά σκεφθώ μόνος μου. Μπορείς να πηγαίνεις.

Και ο Διάβολος καβάλλησε στο κοντό γαδουράκι του και ζούστα-ζούστα ξεκίνησε για να γυρίσει πίσω στην Κόλαση. Μόλις άκουσε ξεκίνησε λίγο, ο Θεός φώναξε έναν άγγελό.

— Πήγαινε πίσω από το Διάβολο, του είπε, Θά είσαι άσ άστος. Έ άκούσης τί διά πη ο Σατανάς στο δρόμο και θάρθης να μου πης.

Ο άγγελος ΄κανε μια ύπαλιξη μπρος στο Θεό, άνοιξε τα φτερά του και πρόκανε το Αλάβλο.

— Ο Σατανάς προχωρούσε αλαλήτος. Όταν άκουσε έστρεψε σε μια ρευματιά, είπε στο ζώο του:

— Πιές, γαδούρα, πιές, γαδουράκι μου. Πιές νερό να γουστάρεις, άσο βαίσιδες άζώμα. Γιατί σὺ λίγο ο Θεός θα παντρευτεί τον ΄Ηλιο και τότε θα γεννηθούν πολλά ΄Ηλιάκια και όλα τα νερά θα γουστάν από τη γη, γιατί θα στεγρέψουν και βούδες και ρευματιές και ποτάμια. Πιές, γαδουράκι μου, πιές. Γιατί τώρα έχουμε έναν ΄Ηλιο μονάκι κ' άσος κάνει τόσο ζύστη που κοντεύουμε να σκάσουμε από τη δίψη. Φαντάσου: τί θα γίνει όταν γουστάρει ο άστος από ΄Ηλιος!...

Αυτά είπε ο Σατανάς κ' έξακολούθησε το δρόμο του για την Κόλαση. Ο άγγελος πέταξε τότε πίσω στο Θεό και του διηγήθηκε τί είχε ακούσει. Έτσι ο Θεός δεν έδωσε την άδεια στον ΄Ηλιο να παντρευτεί κ' έτσι έχουμε ένα μονάκι ΄Ηλιο στον ούρανό...

σκηώθηκαν κ' άρχισαν να χορεύουν, κ' ο δικαστής, κ' ο γραμματισός του, κ' ο άστυνόμος, κ' ο Έβραίος, κ' οι χοροοργάνες, κ' ο κόσμος όλος!...

Καλύτερα όμως άτ' όλους χόρευαν ο Έβραίος κ' ο δικαστής. Κ' όλοι όσοι άκουσαν το θόρυβο κ' έφτεξαν να δούν τί τρεχέι, άρχισαν κ' αυτοί να πηδούν και να χορεύουν. Και τά σκελιά άζώμα, άσα έτιγχε να βρεθούν εκεί εκείνη την άσα, σκηώθηκαν στα πονά τους πόδια κ' άρχισαν να πηδούν!...

Κ' άσο έξακολούθησε το βουλι να παίζη, τόσο ψηλότερα πηδούσαν, άσπου τα γεφύρια τους άρχισαν να χτυπούν στο ταβάν!...

Έτσι, λαχανιασμένος, άφροκονμένος, κατακόκκινος, ο δικαστής φώναξε:

— Σὺ χαρίζω τη ζωή!... Πιάσε το βουλι!...

Άμα τίκουσε αυτό, το καλό το παλληγάκι έταψε το πάξιμο. Και είπε τότε στον Έβραίο, ποίχε πέσει χόμο και ζόντε να σάση άτ' τον πολύ χορό:

— Σίχω γρήγορα, παληόγιο και πές μου: Από ποῦ έιχε κλέψει το σακκούλι με τίς λίρες; Πές μου γρήγορα, μην άχθισό πάι το βουλι!...

— Κλεμμένο ήταν, κλεμμένο ήταν, φώναξε ο Έβραίος. Τόζλεμα το κρεῖ από ένα σαμάρι. Εσύ όμως δεν μου τόχες κλέψει. Στο έδωσα εγὼ για να πάρης να παίζης. Εσύ το κέρδισες τίμα!...

Έτσιπε τότε ο δικαστής τον Έβραίο και τον παράδωσε στο δήμο για να τον χρεμάση. Γιατί τον καιρό εκείνο χρεμάγαν όλους τους κλέφτες.

Όσο για το παλληγάκι αυτό πήρε τά χρέιματα που τον άντηκαν, παντρεύτηκε κ' έζησε με τη γυναίκα του χρόνια πολλά και καλά!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

΄Η γκάφα του δημάρχου Λούντζη. Πως τον κλήρωσε ο βασιλεύς Γεώργιος. Μία ξύπνη απάντησις. Ο κ. Κωνσταντίνος και η νηστεία. Το υποφρέκι του έπαρχου. Η τιμηρία του Ναυάρχου. Ο ήρωικός Τζάς. Ο τραυματισμός του. Η χαρακτηριστική απάντησις του. Η γελιά και το μοιχάρι. Ένα γυναικείο το άειμνήστου Ν Δημητραπεύλου, κλπ.

Μιά φορά, ο μακαρίτης βασιλεύς Γεώργιος έπήγαινε στη Ζάκυνθο, επιβάνον της «Σφακτηράς», η όπια πριν γίνει βασιλική θαλαμηγός, ήταν πλοίο έμπορικό και μεταφέρει κάθε είδους έμπορεύματα έπυργα και άργυρα!

Διαιταγός Ζωζάνδου ήταν τότε ο πλοίαρχος κτηματίας Λούντζης, που διαφωνούσε για την άρτέλιά του. Αφού άποδέχθηκε τον βασιλέα, μετάξι των άλλων του είπε άπορηκτικώς:

— Τη «Σφακτηρία» κάμια θαλαμηγός, Μεγαλιώτατε!...

— Ναι, απάντησε ο βασιλεύς.

— Μά αυτό το βαλιό, Μεγαλιώτατε, ήταν άλλοτε έμπορικό. Μετόχησε άζωμα και ζώα!...

— Τότε, θα ταξιδεύσατε, βέβαια, και σας κ' αυτό! του απάντησε άπείος ο αναπαύσιος βασιλεύς.

Είχε γνωστή η πίστη του Ηρακλίου της Δημοκρατίας στη θεα και ο άσθασιος προς τά δόγματα της Εκκλησίας.

Όταν ήταν ναιταγός ο κ. Κωνσταντίνος, βασίλειος τις νηστείας άσστημά, επέβαλε δε το ίδιο και στους άλλους.

Την Μεγάλην Εβδομάδα του 1913, άσβάνθηκε από το δουκάτο τον κίσινα φρονιμονο χόστας. Σκηώθηκε τότε κίσιος και κήρισε στο καφενάκι των άξιωματικών, άσπου βρήκε τον έπαρχον να έχη μπροστά του ένα χαχούτο κρηπίδα, το όπιο έτοιμάζονταν να καταβουζώθη.

Νοήρις να ειπὺ ο κ. Κωνσταντίνος λέξι, πληρώσει στο τραπέζι, πήρε το πιάτο με το κρηπίδα, το πέταξε στη θάλασσα και επέβαλε δεκατενόμερα σούλασι στον παραβάτη των διαταγών του, άσπειός με την τηρησι της νηστείας.

Επίσης έδωκε ένα βαρέ χροματιστό πρόστιος στο μοιχάρι.

Από τότε στο Στάδιο δεν παρόδ άσθη καμια σαρκαστική.

Ο κ. Κωνσταντίνος δεν είχε μόνον λίτος στο χαρτί του, αλλά και χροματιστός. Στα παιδιά του έλεγε συχνά:

— Να τρώτε ζόρτα, το ζόρτα είναι για τά θεία!...

Κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο, στην έφοδο κατά του έρποντος: άσς τραυματίστης κ' ένας στρατιώτης... 55 έτων, Νο. Τζάς όνομασμένος κ' άδελφός από το Άσπυρόκατο της Β. ΄Ητας.

Ο Τζάς είχε λάβει μέρος και στον πόλεμο του 1897, άσπου είχε τραυματιστή επίσης.

Το τραύμα του ήταν άμεικτός του μηρού και τον μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο.

Έκει έσπευσαν η νοσοκόμος και τον περιπολήσει και σὺν τον έιδον ήμισομένο, τον ρόστιαν:

— Είσαι παντρευμένος;

— Ναι.

— Και πόσα παιδιά έχεις;

— Μά... ΄ερω γ'ότι! Όταν έφυγα από την πατρίδα, είχα δυό-τρία!... Ησος έζησε ποῦ άπομειναν νησικά κ' άποπας: τίσος καιρό που ζήσας, απάντησε με άδιαφορία ο γυναιός Η περσοτής.

— Και το τραύμα σου πός πείε; Σὺ πονάει;

— Δεν βουίσει, τίποτα δεν είναι, θα περάση. Είχε χωρίς πιαστό δεν γίνεται!...

— Κ' άνα χαρακτηριστική και σκηώθηκε στο πόδι, τί θα κάνει;

— Άσσο κ' έξη μέρες να σκηώθω!... Τότε πιά τί άλλο να κάνω;... Θά πάω μια άσα άρχιότερα στη γυναίκα!...

Μιά φορά ο δήμαρχος κάποιον μικρό δήμοιο της Ναιταλίας άποδέχοντο έναν έσπυήριο βουίεστη και προσφωνώντας τον, είπε μεταξύ άλλων και τα έξής:

— Είσαι γέννημα και θρέμμα του τόπου μας, Γι' αυτό θα σε άποστηρίζουμε και ά... Έτσιπε τόσα χρόνια άτ' έδω. Είπε άληθεια ότι η μητέρα σας—τι καμάρη του χορού μας—δεν είχε μεγαλόσθη άπος έσεξ. ΄Ηταν κοντούλα. Άλλά λίμω στο χορό μας: «Μικρή γελιάδα βγάδι μεγάλο μοιχάρι!...»

Ο μακαρίτης Ν. Δημητραπεύλος έλεγε συχνά:

— Όταν ένας πλοίαρχος πέφτη στο δρόμο, τον χροματίζον άσφα άτιχηκτός. Όταν πέφτη ένας φτωχός, τον λένε μεθόσμένο!...